

Frau Holle

(E Määrsche nõ de Brüë Jrimm)

Et wor ens en Wetfrau, die høtt zwei Döte ¹. Die een wor schön on fließisch, die ange häßlich on fuul. Se høtt ävve die häßliche on fuul Döte ¹ völl leevere, weil die hör risch-tije Döte wor. Die ange moot et janze Werk em Huus donn. Dat ärm Mädche moot sisch jede Daach a die Strooß bej dä Pötz ² sätze on dõ eşu völl spenne ³, dat em de Fengere a ze bloode fonge.

Ens wor och die Spuul ⁴ janz bloodisch wude. Dõ böck dat Mädche sisch övve dr Rank van dä Pötz, fü se afzeweische. Die Spuul sprong em ävve us de Hank on fool çraf en et Wawße. A kriesches leef et nõ de Stiefmotte on verzallt, wat passiert wor. Die fong a ze schubbe on saat: »Du häß die Spuul çraffalle lösse. Jetz jank on høll se och werren çruß!«

Dõ jong dat Mädche zeröck nõ dä Pötz, woß ävve net, wie et dat aaställe sollt. Va luuter Angß sprong et en dat Wawße, fü die Spuul ze hølle. Dõbej wud et em kõllisch ⁵. Wie et werrem bej de Seng koem ⁶, wor et op en schön We ⁷, völl van Bloome em Sonnescheng. Et jong dann övve die We on koem an ene Backoçvend, völl met Brut, on dat Brut reef: »Träck misch çruß, träck misch çruß, sonß verbränn isch! Isch ben at längß fäçdisch jebacke.« Dõ noem et met ene Brutschieber all dat Brut çruß.

Bejm Wiggerejonn koem et an ene Boom, dä janz völl Äppel hong on em zoreef: »Schöddel misch, schöddel misch! Meng Äppel send all rief.« Dõ schöddelnde et dä Boom, bes keene Appel mih draan hong, on jong iesch wiggere, wie et die all op ene Hoof jelaat høtt.

Ändlich koem et an e kleen Huus, wõ en ahl Frau us et Fenster am kicke wor. Weil die ävve su-n jrueße Zäng høtt, wor dat Mädche bang vür se on wollt fõtloofe. Die ahl Frau reef em nõq: »Du bruchs dauch net bang ze sen, leef Kenk. Blief he bej misch. Wännste all et Werk em Huus orçntlich maats, sollste et joot bej misch han. Du moß wahl et Fäçre-

¹ Tochter, Töchter ² Brunnen ³ spinnen ⁴ Spule ⁵ ohnmächtig ⁶ zu sich kam ⁷ Wiese

köiße ¹ emme fließisch opschödde ², dat de Fäere ³ fleeje. Dann schnejt et op de Wält. Isch ben nämlisch de Frau Holle.«

Weil die Ahl su nätt met em jesprauche hött, saat dat Mäd-sche zo on fong deräk senge Deenß aan.

Et dong seng Ärbet eşu orëntlich, dat die Ahl się zefrię wor, on et schott dä Püß ⁴ emme eşu kräftisch, dat die Fäere wie Schneeflocke eşrömmflooche. Döfür hött et e joo Läve bej hör, et fool kee ködd Woę ⁵, on jede Daach joęf et jekauch ode jebroęne Flehsch.

Wie et nu at en Ziklang bej de Frau Holle wor, wud et janz truęrisch va Heimweh. On och wänn et em he dusendmoęl beißere jong, wollt et werrem nõheem. Ändlich saat et a se: »Isch han Heimweh, isch well werrem eşrop nõ meng Fame-lije.« »Isch kann verstönn, dat-e werrem nõheem jönn wells«, saat dö Frau Holle. »Weil-de misch eşu tröi jedeent häß, well isch disch säleve eşropbrenge.«

Se kreesch sisch dat Mäd-sche a de Hank on braat et bes vür en jruęße Poęz. Die jong op, on wie dat Mäd-sche jrad dronge stong, fong et aan Jold ze rääne, on all dat Jold bleff an em hange, dat et janz dömet bedäck wor.

»Dat es für disch, weil du emme eşu fließisch jewäß beß«, saat Frau Holle on joęf em och die Spuul wię, die em en dä Pötz jefalle wor. Dann jong die Poęz zo, on dat Mäd-sche wor qvve op de Wält, janet wik van döheem.

Wie et op dä Hauf ⁶ koęm, soęß dö dr Hahn om Pötz on fong a ze kriene ⁷:

»Kikeriki, os joldere Jongfrau eß werrem dö.«

Et leef eşren nõ seng Motte, on weil et eşu met Jold bedäck wor, wud et van hör on van seng Schweiste ⁸ joot opje-nomme.

Dat Mäd-sche verzool ⁹ alles, wat et erläęf hött. On wie die Motte huęt, wie et a dat Jold jekomme wor, wollt se, dat die ange häßliche on fuul Doęte och eşu völl Jlöck han sollt. Die moot sisch dröm och a dä Pötz sätze on spenne.

¹ Federkissen ² aufschütteln ³ Federn ⁴ Bettzeug ⁵ kein böses Wort ⁶ Hof ⁷ krähen
⁸ Schwester ⁹ erzählte

Damet die Spuul bloodisch werde sollt, stooch se sisch en de Fengere on stouß ¹ sisch met de Hank an en Döçrehäck ². Dann wurp se die Spuul en dä Pötz on sprong säleve hengeher. Se koem och, wie die ange, op die schön We on jong däsäleve Wäesch.

A dä Backoçvend reef dat Brut werrem: »Träck misch çruß, träck misch çruß, sonß verbränn isch! Isch ben at längß fäedisch jebacke.« Die fuul Doçte ävve joef als Antwoet: »Isch han keen Loß, misch dräckelisch ze maache«, on jong vrbej.

Bald koem et a dä Appelboom, on dä reef: »Schöddel misch, schöddel misch! Meng Äppel send all rief.« Se saat ävve: »Dat könnt disch çsu passe! On wänn misch dçbej ene Appel op dr Kopp fellt?« , on jong wiggere.

A dat Huus van de Frau Holle høtt se jakeen Angß, weil se jç at woß, dat die jrueße Zäng hät.

Se bleff deräk als Deenßmädsche bej hör. Am ieschte Daach wor se nauch wiçwellisch ³ fließisch on foleşdene de Frau Holle, wänn die jet saat; dänn se daat a dat Jold, dat se krijje wüd. Am zweide Daach fong se at aan ze fuulänze, am drejde Daach nauch mih. Dç wollt se et morjens janet iesch opstçnn. Se dong och dat Köiße net çsu kräftisch opschödde, dat de Fäçre opflooche. On su wor die Frau Holle et bald satt on satz die fuul Doçte vür de Dür.

Die wor sujaa dçmet enverstange; dänn se ment ⁴, jetz wüd et Jold rääne. Frau Holle jong och met se bes a die Poçz. Wie die fuul Doçte ävve dçdronge stong, wud statt Jold ene jrueße Keißel Pääsch ⁵ usjekipp. »Dat eß dr Luhn fü denge Deenß«, saat Frau Holle on schlouß die Poçz werrem zo.

Janz met Pääsch beklännt koem die fuul Doçte dçheem aan, on dä Hähn om Pötz fong, wie hä se soçh, aan ze kriene:

»Kikeriki, os dräckelije Jongfrau eß werrem dç.«

Dat Pääsch bleff faß kläçve an hör on jong ze Läbdesdaach ⁶ nemmi af.

---

¹ stieß ² Dornenhecke ³ widerwillig ⁴ meinte ⁵ Kessel Pech ⁶ Lebtag; das ganze Leben lang